

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ



(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—'Ήσυχαστε, θείε μου! αποκρίθηκε γαλήνια η κατάγλιωη ακόμα δόνα Λούθ. Δεν έπαθα τίποτε... Μονάχα τιμώρησα μία προδοσία... Δυό άγρείοι συνωμοτούσαν στο σκοτάδι, έναντιόν της ασφαλείας όλων μας, μα άνακάλυψα τό σχέδιό τους τυχαία... ναι, τυχαία... και τούς πυροβόλησα... 'Ο

ένας τους, αυτός έδω, σκοτώθηκε... Μά ό άλλος ξέφυγε, άν και πληγωμένος... Πιστεύω, ώστόσο, ότι τόν χτύπησα άσχημα κι' εκείνον!...

Γρήγορα έφεραν ένα μεγάλο κομμάτι δαδιού άναμμένο, κι' ό στρατηγός έσκυψε με άγωνία επάνω στόν έτοιμοθάνατο. Στό φώς της φλόγας άναγνώρισε τότε την πελιδνή μορφή τού Κέννεδου, και σκριτώντας με φρίκη ξεφώνισε:

—Ω, σατανά... Μά αυτός είνε ό γαμψοζυγός πού γάχθηκε τή νύχτα τής πυρκαϊάς... 'Ο Πολυλόγας μού είπε, μάλιστα πώς θά κήκη έξάπαντος άπ' τή φλόγες... Τί σημαίνει τό αίνιγμα αυτό;

—Αυτό σημαίνει, θείε μου, ότι ή Θεία Πρόνοια μάς βοήθησε έξαιρετικά άπόψε! είπε ή δόνα Λούθ. Άν δέν με φώτιζε ό Θεός νά άγρυπνήσω άπόψε, θάπεφταν επάνω μας ξαφνικά μία συμμορία ληστών και θά μάς έξώντωναν... Ναι, κάπου έδω κοντά μας στή ζούγκλα λημεριάζουν και περίμεναν τό κατάλληλο σήνθημα νά ένεργήσουν.

—Άς μή χάνουμε καιρό τότε, γιατί και τούς πυροβολισμούς θά άκούσαν κι' ό άλλος ό άγρείος πού ξέφυγε, δέν θ' άργήση νά τούς πτάση και νά τούς είδοποιήση...

—'Ο Πολυλόγας ήταν, θείε μου! διέκοψε ή δόνα Λούθ.

—Τό ύποψιαζόμουν! περιόριστηκε νά μουγκρίση με άγανάκτησι ό στρατηγός.

Και βοηθούμενος ύστερα άπ' τόν δόν Άγκουιλάρ, άσχιες νά περιτρήχη στό στρατόπεδο, δίνοντας όλες τής κατάλληλες οδηγίες και λαβαίνοντας όλα τά μέτρα, όσα νόμιζε άρκετά γιά τήν έξασφάλιση μιάς άποτελεσματικής άμύνης στήν πιθανή επίθεσι των ληστών.

Ο Πολυλόγας, όπως είπαμε, είχε κατορθώσει νά ξεφύνη. Πλατείς άμας κηλίδες αίματος, σπαρμένες στό έδαφος πρós τήν κατεύθυνσι τού κοντινού δάσους, έδειχναν πώς ήταν σοδωράτατα πληγωμένος. Άν ήταν ήμέρα, θά έπιχειρούσαν νά τόν κυνηγήσουν κι' ίσως νά κατάρθωναν τή σύλληψή του. Μέσα όμως στό σκοτάδι εκείνα και χωρίς νά έχη ιδέα ακριβή ό στρατηγός πόσοι ήσαν οι ληστές, και πού κρυβότουσαν, άπόφυγε νά διακινδυνεύη τή ζωή των ανθρώπων πού έξω άπ' τά όχυρώματα.

Όσο γιά τόν Κέννεδου, δέν μπόρεσε νά τού πάρη καμιά διαφωτιστική πληροφορία, γιατί ό ληστής αυτός είχε ένωμεταξύ ξευθυήσει.

Μόλις ή πρώτες στιγμές τής συγκινήσεως πέρασαν, ή δόνα Λούθ, ή όποια ύποστηριζόταν κι' άντεχε άκόμη άπ' τή διέγερσι των νευρών της και τή συνείσθησι τού κινδύνου, άρχισε τώρα νά νιώδη τήν άδυναμία της ως γυναίκας. 'Η ένεογνηκότης της έξασφαίστηκε. Ένα θάμπος αν σάν πέπλος διούγλης πέρασε άπ' τά μάτια της και μία απασυωδική τρεμούλα τάσασε τό σώμα της. Κλονίστηκε, λύνσε και θά σπασιόταν λιπόθυμη στό γάμμα, άν δέν πολλαθάνει ό γιατρός νά τήν άρπάξη στήν άγκαλιά του.

Μισοακίνητη τήν κούβηλλε στή σκηνή της, όπου τής παρέσχε τή πρώτες φροντίδες πού άπαιτούσε ή κατάσταση της.

Η νεαρή κόρη συλήθη σιγά-σιγά, ή γαλήνη άπλώθηκε πάλι στά άναστατωμένα νεύρα της, κι' ή σύγχυσις τού παραγμένου μολού της διαλύθηκε.

Τότε και μόλις ή ιδέες της άδονίζαν νά ξεκαθαρίζουν, ή θαρραλέα νέα θυήθηκε τής γθεσινές έπίμονες συστάσεις τού Μαύρου

Ζαρκαδιού. Τά προηγούμενα λοιπόν τραγικά γεγονότα, συνδιαζόμενα και με όσες μυστικές άποκαλύψεις κι' όδηγίες τής είχε δώσει ό έμπιστος εκείνος τού άναπημένου της, τήν άνάγκασαν νά σκεφθί ότι έπρεπε γρήγορα νά ένεργήση σύμφωνα με αυτές.

Έγνεψε λοιπόν προσυλακτικά στόν αγαθό έπιστήμονα νά πλησιάση και μόλις εκείνος έσκυψε στοργικά στό προσέφαλό της, τού είπε με γλυκεία φωνή:

—Θέλετε νά μού προσφέρετε μία μεγάλη ύπηρεσία, γιατρέ μου;

—Είμαι ολοκληρωτικά στή διάθεσί σου, σενορίτα! τής είπε εκείνος με πραγματική άφοσίωσι στόν τόνο τής φωνής του.

—Ξέρετε κάποιον κυνηγό, πού λέγεται Μαύρο Ζαρκαδί;

—Ναι... Έχει μάλιστα τό ράντο στο έδω κοντά μας... Πλάι στό θουρκότηπι των καστών.

—Μάλιστα... Αυτός είνε! Έκαμε με χαρά ή δόνα Λούθ.

Και με έκφρασι γαδιού και ίκεσίας στό άμορφο πρόσωπό της, πρόσθεσε:

—Μπορείτε, καλέ μου γιατρέ, νά πεταχτήτε κρυφά ως εκεί, μόλις ήμερώσει σέ λιγάκι;

—Γιά ποιά λόγο, σενορίτα;... Τί νά κάνω εκεί, παιδί μου; ρώτησε με θαθεία άπορία ό γιατρός.

—Θά τού πητε ότι έργεστε έκ μέρους μου... Θά τού διηγηθίτε όλα τά άποψινά γεγονότα λεπτομερώς και θά προσέξετε ότι κινδυνεύω κι' ότι περιμένω τή βοήθειά του... Θά τό κάνετε αυτό πρós χάριν μου;... Χωρίς όμως νά πητε τίποτα στό θεό μου!

Ο γιατρός ό καυμένος έρρικτόταν στήν πιό θαθεία κατάλλη-ει. Παρ' όλη τήν ξεινιοσάσι του και τήν 'έπιστημονική' πραγματικώς άφρημάδα του, άρχισε κι' αυτός από καιρό νά νιώδη ότι γύρω του συνέβαιναν άσυνήθιστα και άυστηρώδη πράγματα. Κι' ενώ είχε άπελπιστή πώς θά έλυσε τόν γρίφο των άνεξηγητων καυμώνων τού στρατηγού, έβλεπε μπροστά του τώρα έναν καινούριο γρίφο με ήρωίδα τήν συμπαθεστάτη του σενορίτα!

Όστόσο, συνθισμένος νά μήν άνακατεύεται στά προσωπικά μυστικά των άλλων και πρόθυμος πάντα νά παρέχη τή ύπηρεσίε του χωρίς ένοχλητική, αδιάκριτες έρωτήσεις, περιόριστηκε τή φορά αυτή νά στρατηγή ως έδώ τής άπορίεσ του και νά δευθαιώσει με προθυμία:

—Σας όρκίζομαι, σενορίτα, ότι με τή χαραυγή θά ξεκινήσω και θά πάω πρós ανάντησι τού Μαύρου Ζαρκαδιού... 'Ήσυχαστε... 'Η ζήθυμία σας θά έκτελεσθί... Θέλετε άλλο τίποτε;

—Όχι, γιατρέ μου... Αυτό ήταν όλο. Σας εύχαριστώ. Μήν ξεχνάτε μόνον νά μ' άποφύγετε τής κακοτοπιές και ίδιως τά μέρη όπου υπάρχουν κοπάδια έλεφάντων. Πρós ήμερών ένας από αούτους κυνήγησε μερικούς άπ' τούς ανθρώπους μας και θά τούς κομμάτιαζε άν δέν πρόφταναν νά φύγουν; καλπάζοντας.

Τού έσφιξε κατόπιν τή γέρι χαμογελώντας του γλυκά "Επειτα, τσακισμένη άπ' τής τρομερές συγκινήσεις τής νύχτας, ξανάπεσε στό προσέφαλό της κι' άποκομήθηκε γαλήνια και θαθεία.

Χαράζοντας ή ήμέρα, ό γιατρός καθάλλικεψε. Μάλιστα ό στρατηγός θέλησε νά τόν έυποδισή άπ' τήν έκδρομή του αυτή και τού παρίστανε τόν κινδύνου τόν όποιο διέτρεγε θοτανολογώντας στό δάσος. 'Ο άξιος γιατρός μας, πιστός στήν ύπόσχεσί του πρós τή δόνα Λούθ, άφισε τόν στρατηγό νά άγνισή τά παγαματικά αίτια τής προήγης εκείνης έκδρομής και τού είπε:

—Μήν άνησυχήτε, στρατηγέ μου... Νά, όλίγα φαρμακευτικά θοτάνια θά μαζέψω, γιά νά συμπληρώσω τής έλλείψεως τού προγέιρου φαρμακείου μου και θά



Είχαν άρπάξει και σκαθάσει μερικές νέες!...

γυρίσω γρήγορα... Ένωσα σας και δεν διατρέχω κανέναν κίνδυνο!...

Ήταν πασιγνώστως «ξεροκέφαλος» ο γιατρός κι' ο στρατηγός δεν έπαινε περισσότερο. Τόν άφησε λοιπόν ελεύθερο στις κινήσεις του κι' έκεινος άφού καθάλλικεψε και κάλυπσε επιδεικτικά προς τόν δάσος, στράφηκε ύστερα δείχνοντάς και τράφηξε δλοταχώς προς τόν ράντο του Μαύρου Ζαρκαδιού.

XVI

Ο ΝΕΧΟΥ · ΝΟΥΤΑΧ

Ο Νεχού-Νουτάχ, ο Άητοκέφαλος, ήταν ένας φύλαρχος τόσο άποφασιστικός όσο και συνετός, παρ' όλη τη νεαρή του ηλικία. Ήξερε τώρα, ότι, μετά την έπιτυχία της φοικιαστικής του έπιδρομής κατά του συνοικισμού της Άκροπόλεως, έπρεπε να φθάσει σκληρά και εαφνικά αντίποινα έκ μέρους των Λευκών, άφού μάλιστα είχαν άρπάξει και είχαν σκλαλώσει μερικές λευκές νέες...

Δέν άμέλеше λοιπόν, μετά την άναχώρησή του, να λάθη έξαρετικά μέτρα γιά την άπόκρυψη των ίχνών της πορείας του.

Συγχρόνως, φρόντισε να ένισχύσει τούς δεσμούς της προσωπικής συμμαχίας του με τόν συνάδελφό του «Γκριζά Μάτιας», φύλαρχο της φυλής των Έρπετών, με τόν όποιο μαζί—καθώς θυμούσατε—έπιχειρήσαν την καταστροφή της Άκροπόλεως.

Κι' ένα μεγαλειώδες σγέδιο ώριμάσε τώρα, κατά τόν διάστημα της έπιστροφής των αυτής στα λημέρια των, μέσα στο γόνιμο σέ στρατηγικές συλλήψεις μυαλό του, ήρωϊκού αυτού φυλάρχου των Κομαγχών.

Τό σγέδιο αυτό ήταν τό εξής: Θά αναλάμβανε την άρχηγία των έκλεκτότερων παλληκαριών της φυλής του, καθώς και πεντακόσιων άλλων έκλεκτών Έρυθροδέμων της φυλής των Έρπετών, τούς όποιους είχε καλέσει κιόλας—με έκτακτον άγγελιοφόρο—ό σύμμαχός του και φύλαρχός του «Γκριζά Μάτιας». Θά άντάμωναν μαζί στή Φωληρά του Πάνθηρος» μία άχυρή κοιλάδα άρκετά χιλιόμετρα μακριά τους και καταμετρήσ στη ζούγκλα. Κι' άφού θά έξώντωνα όσους μπορούσε περισσότερους Λευκούς—είτε κυνηγούς, είτε ληστές της πάμπας, είτε μιγάδες γαμβουζίνους—θά ριχόνταν έπειτα κατά των έχθρικών φυλών των Έρυθροδέμων Σιού και των Πώνις, και θά τούς ύπέτασε όριστικά. Έτσι θά γινόταν άπόλυτος κυρίαρχος όλων των άγανών εκτάσεων, όσες ήταν προς δυσμάς των Ήνωμένων Πολιτειών και μέχρι του Ειρηνικού Ωκεανού.

Κατά τό θράθυ της έκτης ήμέρας, μετά την άναχώρησή του άπ' την πυρπολημένη Άκρόπολη, έφτασε τό ήνωμένο άπόσπασμα των Κομαγχών κι' Έρπετών στή Φωληρά του Πάνθηρος. Έκει τούς περίμενε όλόκληρη ή φυλή των Κομαγχών με τά γυναικόπαιδά της κι' οι πεντακόσιοι πολεμιστά της φυλής των Έρπετών.

Ο Νεχού-Νουτάχ, σαν γενικός άρχηγός της πολυπληθούς έκείνης συγκεντρώσεως, έδωσε κατάλληλες διαταγές γιά τό στήσιμο των σκηνών και γιά τή στρατοπέδευση των μαχίμων όπκων του σέ ίδιαίτερο τμήμα του καταυλισμού. Άρισε κατόπιν τά κυνηγητικά άποσπάσματα, τά όποια θά φρόντιζαν γιά την προμήθεια του κρέατος και των τροφίμων και φρόντισε γιά την καταλληλότερη φιλοξενία των νεοφθασιμένων συμμάχων πολεμιστών του.

Κατόπιν όλοι άπ' τις προπαρασκευές αυτές, έσθησαν τις φωτιές μετά τό δείπνο κι' άφού έγινε ή τοποθέτηση των σκονών και των μικρών περιπόλων συνδέσμων, οι άλλοι άποσώθηκαν στις σκηνές των να κοιμηθούν. Μόνος ο φύλαρχος, άφού διέλασε μερικά παλληκάρια, θήκηε καμιά διακοσαριά μέσος πιά έξω άπ' τό στρατόπεδο και περίμενε την άφιγή της όπισθοφυλακής του, ή όποια έπίτηδες καθυστέρησε γιά άνιχνευτικούς λόγους. Σιδερένιος, με νεύρα άδύγιστα, έμεινε όπνιος ός τό πρωί. Κι' όταν έπίτέλους έσθησαν οι όπισθοφυλάκες και τό άνέφεραν ότι κανένα ίχνος έχθρού—ένεδρευόντος ή παρακολουθόντος κρυφά—δέν είχε φανή άνακουφισμένος ο Νεχού-Νουτάχ κι' άπόλυτα θέσιος γιά την ασφάλεια του στρατοπέδου και των πολεμιστών του άπό αβιφνιδιακές έπιθέσεις, γύρισε πίσω

στή σκηνή του.

Μά δέν άναπαύτηκε και τότε. Ζήτησε τό μακρύ τοιμπούκι του, ζάπλωσε στή ρίζα ενός έβενοδένδρου προς τό μέρος της πρώτης λιακάδας και διάταξε να του παρουσιάσουν τούς δυό αίχμαλώτους: τόν ψηλόλιγνο γέρο και την Ίσπανίδα άρχόντισσα.

Όταν τούς ώδήγησαν μπροστά του, ο Νεχού-Νουτάχ χαίρετησε έγκάρδια τόν μαστρο-Ευσέσιο, τόν πρόσφερε τό τοιμπούκι του να καπνίση—δείγμα έξαιρετικής έννοιας, τό όποιο χαροποίησε τόν πιστό μαυροάλ—κι' έγινε στή δόνα Ζεσουσίτα να καθήση. Έπειτα άπό λίγες στιγμές σιωπής κι' άφού ζύγισε καλά τά λόγια του ο φύλαρχος, ρώτησε τόν μαστρο-Ευσέσιο:

—Ο άδελφός μου μήπως έχει να παραπονεθώ, γιά καμιά άπρέπεια έκ μέρους των συντρόφων μου;

—Θά ήμουν άδικος, άρχηγέ, άν είχα κάτι έναντίον των... Ίσασα, χάρις στις διαταγές σου με περιποιήθηκαν έξαιρετικά, τόσο ένένα όσο και την κυρία μου.

—Ο άδελφός μου είνε φίλτατος φίλος! είπε με έμφασι ο Νεχού-Νουτάχ.

Ο μαστρο-Ευσέσιος ύποκλήθηκε σιωπηλά κι' ο φύλαρχος πρόσθεσε:

—Είμαστε τώρα στά έδάφη μου... Ο λευκόμαλλος άδελφός μου είνε έξάπαντος κουρασμένος άπ' τό θάρος της πολυετούς ζωής του... Τι προτιμάει, λοιπόν, ο άδελφός μου... Νά τού δώσω θέσι κοντά στή φωτιά του συμπουλίου των γερόντων της φυλής μου ή να τόν κατατάξω στά έκστοαστευτικά και κυνηγητικά άποσπάσματα;

—Άρχηγέ, ή σκέψη σου είνε σωστή... Πραγματικά, κάποτε κι' έγώ, όπως κι' όλοι οι νέοι της πάμπας, μπορούσα να κυνηγώ άγριοθούβαλα και θηρία καθάλλα σ' ένα φλογερό, βίαιο κι' άνυπόταχτο μούστανγκ (πουλάρι)... Τώρα όμως, τά μπράτσια και τά πόδια μου έχασαν την εύλυγισία τους, ή ματιά μου θάλωσε και θά είμαι άχρηστος γιά τέτοιου είδους έκδρομές.

—Καλά... Άς μιλήση λοιπόν ο φίλος μου ελεύθερα... Άς μου πη τί θέλει κι' ή έπιθυμία του θά έκτελεσθώ! έναπέ ο Νεχού-Νουτάχ, καπνίζοντας με αίνιγματώδη άπαράξια τό μακρύ τοιμπούκι του.

—Σ' εύχαριστώ, άρχηγέ! άπάντησε ο μαστρο-Ευσέσιος. Και θά κάνω χρήσι της φιλόφρονής καλωσύνης σου... Λοιπόν, θά ήμουν εύτυχής, άν μου έδινες τά μέσα να άποσυρθώ άνενόχλητος σέ κανένα συνοικισμό Λευκών όπως έγώ, όπου θά μπορούσα να ζήσω ήσυχά τις λίγες ήμέρες που μου μένουν ακόμα.

—Ευκόλωτατό αυτό, και θά δώσω διαταγές να έκπληρωθώ ή έπιθυμία του άδελφού μου, έφόσον προτιμά να ζήση μακριά άπ' τούς κόκκινους άδελφούς του.

Άκολούθησαν λίγες στιγμές σιωπής. Ο γηραιός μαυροάλ, νομίζοντας τή συνδιάλεξι τελειωμένη, έκανε ν' άποσυρθώ. Με κίνηση του χεριού του ο Νεχού-Νουτάχ, τούγνεψε να μείνη.

Ύστερα τίναξε τό τοιμπούκι του, γιά να πέσουν ή στάχτες του καπνού, τό πέρασε στή ζώνη του και καρφώοντας στόν μαυροάλ ένα έπίμονο θέλημα αλλόκοτης έκφράσεως, είπε:

—Είνε εύτυχής ο άδελφός μου... Μπορεί να τόν θοραρίουν πολλοί χειμώνες, μά δέν διαβάσει θάλετο μοναχός τό θλιβερό μονοπάτι της ζωής!

—Τί θέλεις να πς, άρχηγέ... Δέν καταλαβαίνω.

—Λέω, πώς ο άδελφός μου δέν είνε μένος στόν κόσμο... Έχει και σούζυγο άγαπημένη, που τόν συντροφεύει!

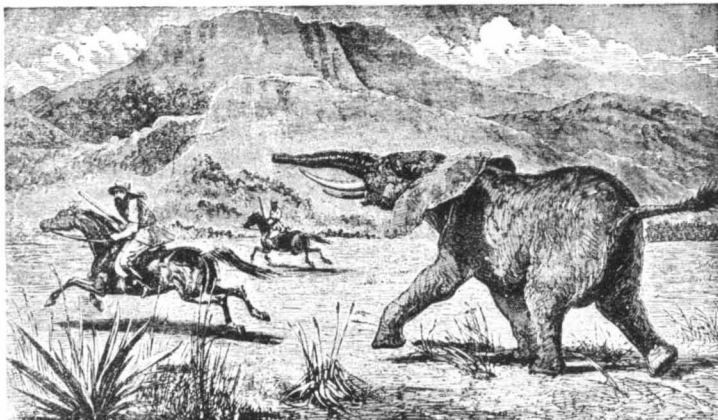
Μελαγχολικό χαμόγελο φάνηκε στά χείλη του μαυροάλ.

—Απατάσαι, άρχηγέ, είπε. Είμαι άγαμέσ... Η στερημένη ζωή μου δέν μ' άφησε να δημιουργήσω οικογένεια!

—Ποιός δεσμός τόν συνδέουν, τότε, με αυτή τή γυναίκα; Έκανε με εαφνικό κι' ύπουλο χαμόγελο ο φύλαρχος, δείχνοντας με τό χέρι του τή δόνα Ζεσουσίτα.

—Είνε ή κυρία μου, άπάντησε ο μαστρο-Ευσέσιος υπέρφανα. Στο σπίτι της καλής αυτής άρχόντισσας έφαγα γλυκό ψωμί άπ' τά μικρά μου χρόνια άκούη... Της είμαι άφωσιωμένος σαν πιστό σκυλλά... Και σέ παρακαλώ, άρχηγέ, να της έπιτρέψης να ρηθ μαζί μου... Άλλοίως θ' άρνηθώ κι' έγώ την εύεργεσία σου.

—Πάει καλά, είπε μισοκλείνοντας ειρωνικά τά θάλεφρά του.



Κυνηγηση μερικών από τούς ανθρώπους μας...

‘Η γυναίκα αυτή θα ακολουθήσει τον αδελφό μου.

‘Η δόνα Ζεσουσίτα, η οποία ως τη στιγμή εκείνη δεν μιλούσε, νόμισε ότι ήταν καιρός πεινά να ανακατευτεί κι’ αυτή στη συνδιάλεξη.

—Ευχαριστώ τον άρχηγό, είπε. Άλλά, αφού είναι τόσο καλός ώστε να μάς άφήση ελεύθερους, μου επιτρέπει να του ζητήσω ακόμη μια χάρη;

—Μπορεί να μιλήσει ελεύθερα η μητέρα μου, άποκρίθηκε με ύποκριτική φιλοφροσύνη ο Νεχού-Νουτάχ. Τά αυτά μου είναι πρόθυμα να την ακούσουν.

—Έχω έναν γιο, εξακολουθούσε η δόνα Ζεσουσίτα άνυποπτη, ο οποίος είναι εξακουστός κυνηγός στις πάμπες... Άσφαλώς θα έχω χάσει τὰ ίχνη μου τώρα και θά ψάχνω να με βρή... Είσαι τόσο καλός, παιδί μου, ώστε να μάς κρατήσεις κοντά σου μερικές ημέρες ακόμη;... Με την προσαίτια σου, θά εύκολυνες και μάς και τον γιο μου να συναντηθούμε.

Στά άσυνετα αυτά λόγια της, ο μαστρο-Ευσέβιος δέν μπόρεσε να συγκρατήσει κίνημα φρίκης.

—Σενόρα! της είπε ζαηρά και σέ ισπανική γλώσσα. Για τὸ Θεό, προσέξτε σ’ αυτά πουά...

—‘Ε!... Σιωπή!... διέκοψε τραχειά ο Νεχού-Νουτάχ. Γιατί ο Λευκός αδελφός μου μιλάει μπροστά μου μιά γλώσσα που δέν καταλαβαίνω... Μήπως δέν τὸν συμφέρει τυχόν ν’ ακούσω αυτά που λέει;

—Ω, άρχηγέ! Έκανε ο μαστρο-Ευσέβιος με ύφος διαμαρτυρίας.

—‘Ας άφήση λοιπόν ελεύθερη τὴν ώρη κυρία του, ο αδελφός μου. Μιλάει σέ έναν ήγεμόνα!

‘Ο πιστός μαυροάβι σιώπησε, μά ένα θλιβερό προαίσθημα τυβοφίε τὴν καρδιά.

‘Ο Κομάγγης φύλαρχος—όπως θά ένοιωσαν οί άναγνώσται μάς—ήξερε θαυμάσια με ποιους είχε να κάνει. ‘Επαίξε όμως με τὰ δυὸ θύματα του όπως ή γάτα με τὸ ποντίκι και με τὸ ύπουλο αὐτὸ φέροισμὸ του έπιδωκε κάποιον άπώτερο σκοπό. Χωρίς λοιπόν να δειλή τίποτε τὸ άνησυχητικό στὴν έκφρασή του και κρύβοντας με θαυμαστική τέχνη τις ένδόμυχες σκέψεις του, στράφηκε πάλι πρὸς τὴ δόνα Ζεσουσίτα. ‘Υποκλίθηκε κατόπιν με τὴν ένδοξη άβρότητα τῶν ‘Ερυθροβέρμων, όταν μιλούν σέ γυναίκες, και της είπε χαμογελαστά:

—‘Ωστε είναι εξακουστός κυνηγός ο γιός της μητέρας μου;... Πώς άνομάζεται, λοιπόν;... Τὸ κάθε τι θά προσπαθήσω, ώστε να κατορθώσω τὴ συνάντησή της μαζί του!

‘Η καρδιά της άμοιρης μητέρας φούσκωσε από μητρικό καμάρι και γαρά. ‘Ο μαυροάβι όμως θασανιζόταν σάν κολαμένος. Νοιώθοντας λοξοκαρφωμένο έπάνω του κι’ επιτηρητικό συγχρόνως, τὸ θέλημα τοῦ Νεχού-Νουτάχ, δέν ήξερε με τί τρόπο να γνήση κρυφά στὴν κυρία του να μὴν ξεστομίση τὸ όνομα τοῦ γιου της. ‘Αποφάσισε λοιπόν να ένεργήσει άστραπαία, ρίχνοντας τὸν κύβο κι’ άδιαφορώντας για καμμία καινούρια επίπληξη τοῦ φυλάρχου. Γι’ αὐτὸ και πρὶν προλάβει ν’ άπαντήσει ή χαρούμενη δόνα Ζεσουσίτα, πετάχτηκε αὐτὸς κι’ είπε:

—‘Ω, δέν αξίζει να σέ άσπασχολούμε με τέτοια πιστοποιήματα, άρχηγέ... ‘Επιτρέψε μάς, σέ παρακαλώ, ν’ άποσυρθούμε... Νοιώθω πολύ κουρασμένο τὸν έαυτὸ μου κι’ ή κυρία μου έπίσης κλονίστηκε ἀπ’ τις πορείες τῶν ήμερῶν αὐτῶν!

—Ευχαριστώ, τὸν είπε ο Νεχού-Νουτάχ, ζαρώνοντας έλαφρά τὰ φρύδια του με δυσαρέσκεια.

Και στρέφοντας πάλι πρὸς τὴ δόνα Ζεσουσίτα, της ρώτησε με έπιμονη:

—Λοιπόν;... Πώς άνομάζεται ο κυνηγός αὐτός;

‘Η δυστυχισμένη είχε καταλάβει πειά, ἀπ’ τὴν έμπειρία τοῦ άφωτισμένου και συνετοῦ μαυροάβι, ότι είχε διαπορεύσει σοβαρό σφάλμα κι’ άμχανούσε πώς να τὸ διορθώσει. ‘Υπέφερε τώρα κι’ αὐτὴ άληθινὸ μαρτύριο, καθώς ήταν σκυφτὴ και σιωποῦσε.

—Λοιπόν; Έγανέπε με θηριώδη γαρά ο φύλαρχος, μεταωροφωμένος ἀπ’ τὸ άγριο μίσος, τὸ όποιο αισθανόταν κατά της Μεγάλης Καρδιάς πού τόσες φορές τὸν είχε έξευτελίσει και θάψει. Τότε ο μαστρο-Ευσέβιος, θλέποντας πὸς όλες ή προφυλάξεις του κατανοώντας πειά μάταιες και θέλοντας να συντομεύσει τὸ μαρτύριο της άγαπημένης του κυρίας, τὸ όποιο γινόταν και πὸς σκληρό, όσο πενούσε ή άγωνιώδης ώρα, είπε με σοβαρό τόνο τὴ φωνή του:

—Είσαι μεγάλος κι’ ίπποτικός άρχηγός, αδελφέ μου... Τά

μαλλιά σου είναι μαύρα άκόμη, μά τὸ φρόνιμο μυαλό σου θά ταίριαζε περισσότερο να είναι κλειμένο σέ λευκόμαλλο κεφάλι... Δέν θά θελήσης να καταγραφής μιάς άτυχης συμπτώσεως, ή όποια έβριζε στά άνδρικά σου χέρια τὴ μητέρα τοῦ έχθρου σου... Γιατί έξερεις, θέβαινα, πὸς ο γιός της καλής αὐτῆς κυρίας είναι ή Μεγάλη Καρδιά!

—‘Οαααα! θρυλήθηκε με άνέκφραστο μίσος ο Νεχού-Νουτάχ. Και θέβαινα τὸ ήξερα... ‘Απ’ τὴν πρώτη στιγμή τὸ κατάλαβα, εκεί κάτω στὴν ‘Ακρόπολι... ‘Αλλά θέβησα να δῶ, ως πότε τὰ ‘Ωχρά Πρόσωπα θάχουν δυὸ καρδιές και δυὸ γλώσσες τὸ καθένα, κι’ ως πότε θά ζητούν να άπατούν τούς έλκικρινείς ‘Ερυθροβέρμους!

Κεραυνωμένοι, ή δόνα Ζεσουσίτα κι’ ο μαυροάβι, κύτταζαν άμύλητοι τις διαδοχικές φάσεις τοῦ μίσους τοῦ φυλάρχου, καθώς αὐτὸ άνεμοταραζόταν και έξερπτο σὸ γαλκώχρωμο, θηριώδες πρόσωπό του. Κι’ ο Νεχού-Νουτάχ, θλέποντάς τους άμύλητους, πρόσθεσε με πικρὸ γαυδίο:

—‘Ωστόσο, θά άποδείξω σὸν αδελφὸ μου και στὴ μητέρα τοῦ άσπονδοτέρου έχθρου μου, ότι οί ‘Ερυθροβέρμοι έχουν πλατύτερη ψυχὴ ἀπ’ τούς Λευκούς... ‘Ξέρει καλά ο αδελφός μου, πόσες φορές μ’ έβλαψε τρομερά ή Μεγάλη Καρδιά... Και τὸ ρικιτὸ σπάσιμο τοῦ χεριού μου σ’ εκείνον τὸ χροιάσά... Μπαρούσα λοιπόν, σύμφωνα με τούς νόμους της φυλής μου κι’ εκείνη να εξακολουθῶ να κυνηγῶ και τούς δικούς του—μιά πού τούς έχω στὴν έξουσία μου τώρα—να τούς δέσω άμειλικτα σὸ παλούκι τῶν θασανῶν και της πυράς... Μά δέν θά τούς θλάψω τούς δικούς του!

Πικρὴ τοῦφφα καπνοῦ βγήκε ἀπ’ τὸ στόμα τοῦ φυλάρχου, σημεῖο της άνεμοάλης τοῦ συγκρατημένου πάθους του. ‘Ωστόσο, έοφίξε σκληρά τὰ δόντια του, συγκρατήθηκε πάλι και με φωνὴ γαλήνια, μά πὸς πικρή, εξακούλουθε:

—Οί νόμοι της φυλής μου και της πάμπας λένε: ‘Μάτι για μάτι, δόντι για δόντι, κεφάλι για κεφάλι... Δέν θά τὸν έφαρμώσω όμως έγώ, σέ άνυπεράσπιστη γυναίκα... ‘Θέλω τὸν ίδιο τὸν έχθρο μου έγώ, για να ξεσπάσω έπάνω του τὴ λύσσα μου... Μά πὸς να τὸν τσακώσω, πού στάθηκε άσύλληπτος ως τώρα;... Νά τὸ σγέδιό μου: Χαρίζω και πάλι τὴ ζωὴ στὸν λευκόμαλλο αδελφὸ μου, για γὰρ της παλαιάς γνωριμίας μάς... ‘Αβριο, με τὴ χαρυνγὴ, θά φύγω και θά τρέξω πρὸς συνάντησι της Μεγάλης Καρδιάς και θά τὸν ελδοποιήσω ότι κρατῶ αλγιάλῳ τὴ γυναίκα πού τὸν κράτησε στά σπλάχνα της και τὸν μεγάλωσε με τὸ γάλα της... ‘Αν σέ τέσσερες ήμέρες από αβριο δέν παρουσιαστὴ μπροστά μου ή Μεγάλη Καρδιά, για να τὴν σώση παλληκαρσία, ή μητέρα τὸν άναγκαστικά θά θυσιάστὴ στὴν έκδική μου... Οί σύντροφοί μου θά τὴν κάψουν ζωντανή και δειμένη στὸν αλματωμένο πάσσαλο τοῦ μαρτυρίου, κι’ ἀπ’ τὰ κόκκαλα τοῦ κορμιού της θά κατασκευασθῶν πολεμικές σφουρίτρες... ‘Αλλά δέν ένα να προσθέσω... Είπα!

‘Ο μαυροάβι θέλησε να ίκεταῖ. Ρίχθηκε με τὰ γόνατα στά πόδια τοῦ Νεχού-Νουτάχ. Μά ο έκδικητικός φύλαρχος τὸν έσπρωξε συνωφρωμένος κι’ άπομακρύνθηκε.

—‘Ω, σενόρα! ψιθύρισε τότε άπελπισμένος ο δύστυχος γέρος Χαθήκατε... Χαθήκατε!...

—Αδικός μου λογαριασμός αὐτός, μαστρο-Ευσέβιε! άποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή και δακρυβρέχτη ή δόνα Ζεσουσίτα. ‘Εοῦ σ’ αὐτὸ μόνον να προσέξω πολύ: Νά κρύψης σὸ άγαπημένο μου παιδί τούς δρους τοῦ φυλάρχου και τὴν τύχη πού με περμένει... ‘Αλλοίμονο, ή ζωὴ μου δέν είναι και τόσο άκριή!...

‘Ενὼ άν χαθὴ έκείνος για να σωθῶ έγώ, έξερεις καλά μου Ευσέβιε, ότι δέν θ’ άνθῆξω σὸ χαμό του!

‘Ο πιστός κι’ άφωτισμένος μαυροάβι έπνιξε έναν λυγμὸ και κύτταξε τὴν κυρία του με θαυμασμό θαυ.

—Πάντοτε ή ίδια θά είστε, σενόρα! ψιθύρισε με εύλαδική τρυφερότητα.

—Μά πὸς θέλεις ν’ άλλάξω, αφού είναι παιδί μου; Έκανε έκείνη με διάχυσι και λαχτάρα. Ξέρεις καλά, πὸς μιάς μητέρας ή ζωὴ άνήκει πάντα σὸ σπλάχνο της...

Τά άναφυλλὰ τὴν κόμισαν. Λύγισε τὸ κορμί της στά δυὸ, έκρυψε τὸ πρόσωπό της στίς παλάμες της και παρακαλόντας θερμὰ τὴ Θεία Πρόνοια να σώσει τὸ παιδί της με άντάλλαγμα της δικῆς της ζωῆς, ψιθύριζε διαρκῶς στὸν μαστρο-Ευσέβιο:

(‘Ακολουθεῖ)



Δόνα Δούλε